kırık oktav —— broken octave

26.11—31.12.2022

sanatçılar I artists

ece yalçın, ayşegül yapar, sofia abraham

sergi görüntüleri I exhibition views: zeynep fırat
çeviri I translation: ekin tümer

~ Teknik destekleri için Sanatorium'a teşekkür ederiz.
We thank Sanatorium for their technical support.

İMÇ 5. BLOK
no.5533
e_mail: imc5533@gmail.com
ig: @imc5533

§

Zamanın başından beri insan neden her içi sıkıştığında bakışını yukarıya çevirir? Çölde takip ettiği izleri kaybeden yolcu, çaresizce kuzey yıldızını arar göklerde. Sanatçı da izleyici de bir yıldız yorumcusuna benzemez mi? Bir yıldız haritası kendini gerçekleştiren kehanetler mi üretir, yoksa keşfedilecek yollar için umutlar mı doğurur?

Ayşegül'ün paslı dantelleriyle duvardan duvara çizdiği, gözle göremediğimiz bir yıldız kümesinin haritasının altındayım. Mekânın bir köşesini kaplayan kumaş parçasındaki pas izlerine bakmak geçen günkü uydurma kahve falı bakma girişimime benziyor. Evin içinden gelen çeşit çeşit nesnenin izlerinde yıldız kümeleri, kırkayaklar, çay tabakları görüyorum. Döndüğümde bulaşıkları makineye koymayı artık hatırlamalıyım. Evin işinin bitmeyişinden bahsediyoruz biraz, bunun nasıl bazı insanların kaderi olduğundan. Her günün bir diğerinin tekrarı olduğu 2020'den, ünlü yazarların ünlü olabilmelerini sağlayan annelerden ve hizmetçilerden bahsediyoruz. Haritanın merkezinden yeryüzüne uzanan 998 düğme ya sabır çekiyor. Zaman yalnızca ileriye marş, kumaşlardaki pası eskitiyor, tuvallerdeki yağlı boyayı sarartıyor. Pas ile boya zamanla kurdukları işbirliği sayesinde portreleşiyorlar.

Ece'nin atölyesinde ilgilendiğimiz bir insanla konuşurken tüm bedenimizle ona döndüğümüzden, bu bilinçsiz eylemden konuştuğumuzu hatırlıyorum. İnsanlar ilişkilenirken talepler ve arzular her iletişimde yeniden müzakere ediliyor. Farklı düzenlemelerle mekanda bir köşe tutan, ısıyla bükülmüş şeffaf pleksi parçalar ilişkilerimizdeki müzakere potansiyellerinden bahis açıyor. Bir tanesi mesela bana sırtını dönmüş, ondan çok çok basit bir talepte bulunmama rağmen. Bir diğerinin pozisyonuna göre yön almaya, ilişkilerimizdeki cevap hakkımıza dair bir soyutlama.

Mekânda toplanan enerji pleksilerin köşede bıraktığı boşlukta birikiyor. Bu duraksamadan dışarıya beni, duvardan dikenleri uzanan balmumu kaplı bir ses yalıtım süngeri itiyor. Vardığım yerde, bulunduğum Manifaturacılar Çarşı'sından Meksika'ya bir yol uzanıyor. Sofia'nın buradaki bir tekstil fabrikasının süreçlerine tanıklık eden videosunda gün boyu ipler çekiliyor, silindirler dönüyor. Her gün vızır vızır işleyen Unkapanı trafiği gibi, her gün Laleli'ye yeni gelen göçmenler, mutfaklarda buharı tüten sebze yemekleri gibi, sonsuzluğa uzarcasına bu vardiya; keşifsiz, rengi solmuş bir yolculuktan haber veriyor.

Fabrikanın insanı sarhoş eden devamlılığından çıkıp bulunduğum mekânın sınırlarına Ece'nin koridora yerleştirdiği ikinci bir koridordan geçerek yollanıyorum. Sofia'nın videosunda üretilen sayısız kumaş topundaki gibi seri numaraları görünen serigrafi ipekleri duvarın içinde yumuşacık bir geçit oluşturuyor. Burada biraz kalmak istiyorum. Sıktıktan sonra canlı bir varlık gibi kendi kendine şişen poliüretan köpüğüyle kaplı, duvarları yalayıp geçen bu yüzeyler beni dijital bir hata sonucu doğmuş sanal bir çiçeğe ulaştırıyor.

İki paslı dantel şerit arasındaki kısacık zincir, düğmelerin dizildiği paslı demir, televizyon ekranını doğrultan çarşıdan çözülmüş bir enstrüman standı, kumaşları tavana bağlayan makaralar, yüzeye sıvanmış izolasyon köpüğü, cama yaslanmış tuvalin dış vitrinden görünen ahşap karkası… Görüntüde, uygulamada, düşüncedeki glitchler, deneyip görmenin, yapıp bakmanın insanî dokunuşları. Hem birbirleriyle, hem de tüm fizikselliğiyle İMÇ binaları, Unkapanı ve çok yakındaki Perşembe Pazarı'yla sohbette malzeme deneyleri; çarşının mimarisini devam ettiren, birbirinden bir diğerine akan bir akış; *Kırık Oktav*.

Rana Kelleci
23 Kasım 2022

§

Since the beginning of time, why do humans turn their gaze to the skies whenever they're in distress? The desert traveler who loses track, desperately look to the skies in search of the north star. Isn't the artist and the viewer a bit like a fortune teller? Does a celestial map creates self-fulfilling prophecies or does it give birth to hopes for new roads to discover?

I'm standing underneath the map of an invisible star which Ayşegül has drawn into the space with strings of rusted lace. It is as if telling fortune from a coffee cup, to look at the traces of rust left on the large piece of fabric that covers a corner of the room. In those traces of household items, I see star clusters, centipedes, tea saucers. I have to remember to clean the dishes when I get back home. We chat about how house work never ends, and how this is the fate of some people. We talk about 2020 when every day was the repetition of its former, the mothers and maids who enabled the famous writers to be famous. The 998 dress buttons which are stretching out from the ceiling in the middle of the map, puts up with us patiently. Time only marches forward, aging the rust, ripening the patches of oil paint on the canvases. As with their cooperation with the time itself, rust and paint starts to become portraits.

I remember us conversing in Ece's studio, on the unconscious act of turning our body to a person that we're interested in. As we relate with people, there is a constant bargain going on about demands and desires. Transparent plexiglass pieces that are twisted with heat, are installed in varying positions bringing up this negotiation potentials in our relationships. One of them for instance, turns its back on me, even for the simplest request I made from it. An abstraction about determining our position in response to another's.

The energy accumulated in the space pauses at the corner where the plexiglass pieces have left empty. From this pause, the wax covered sound insulation foam steers me away, directing its thorns at me. From the point I arrive at, a road stretches from this Istanbul marketplace to a textile factory in Mexico. In Sofia's video which witnesses the production processes of this factory, all day, every day strings are pulled, cylinders are rolled. Much like the whizzing traffic of Unkapanı, the bustling of immigrants arriving at Laleli every day, the vegetable dish cooking in the kitchens of the city each day, this eternal shift; reminds of a pale, indifferent journey trough time.

As I step out of the buzzing continuity of the factory's inner workings, I get close to the margins of the exhibition space, as I pass through the second corridor which Ece installed within the existing one. Like on the countless fabric rolls produced in the factory, the silkscreen meshes with their serial numbers on, form a soft passage. I crave to stay in it a bit more. These surfaces that are covered with polyurethane foam, an insulation material which expands on its own like a living organism, leads me to a final destination, a virtual flower born out of a glitch.

The tiny bit of rusted chains in between laces, the instrument stand that holds a led screen, the reels connecting the fabric to the ceiling, isolation foam, the wooden carcass of the canvas visible from the shop window… The glitches on the display, in applications, in thoughts; the humane touches of experimenting. *Broken Octave*; material experimentations that connects to the physicality of the IMC buildings, to Unkapanı, and the Perşembe Pazarı district nearby; a flux that perpetuates the marketplace's architectural plan, flowing from one to the other.

Rana Kelleci
November 23rd, 2022

ece yalçın

Pleksi formların endüstriyel işlevi ve saydamlıkları, 5533'teki yerleşimlerinde Manifaturacılar Çarşısı'nın vitrinli iç mekân düzeni ile ilişkileniyor. Yerleştirmenin düzeni, çarşıda oryantasyonu sağlayan vitrinleri hatırlatıyor ve mekânda yön gösterme işlevini üstleniyor.

Sergi alanında hem kamufle hem de görünür olan pleksi, mekânın arka tarafındaki koridora ve oradan da iyice yalıtılmış bir arka-alana yönlendirme sağlıyor. Koridorun astarı konumundaki yönlendirme, mekânsal yapıyı saptırıyor.

Bedensel referanslar, yerleştirmenin tümünde endüstriyel malzemeler ve yapay dokularla bir araya gelerek şiirsel bir bütünü mümkün kılıyor.

Başlangıçta soğuk ve katı olan malzemeler, üretim sürecinde ısıtma ve esnetme eylemleri ile form kazanıyor. Süreçteki kırılganlık (brittle) ve akışkanlık hem malzeme açısından temel bir konu, hem de antropomorfik anlamlandırmalara açık bir dinamik oluşturuyor.

Ultraviyole 3D modele ait bir glitch gösteriyor. 3D modelleme sırasında bu çiçek için deftere alınan hikâye notu, en üstteki üreme organlarından çoğalan basit bir fiktif bitkiyi ve onun ekosistemini tarif ediyor. Modelin tesadüfen yanlış programla açılması sebebiyle oluşan glitch, üreme organlarından açan sarı bir çiçeğin ön izlemesidir.

§

The industrial function and transparency of the Plexiglass forms in 5533 are associated with the windowed interior layout of İMÇ via their installation. The layout of the blocks recalls the display windows that provide orientation, and together with the forms in the installation, it takes on the function of indicating directions in the space.

Plexiglass, both camouflaged and visible in the architectural elements of the exhibition space, provides direction to the corridor at the back, and from there to a well-isolated, simple backspace. This form of orientation, which is the lining of the corridor, distorts the spatial structure.

Bodily references come together with the industrial materials and artificial textures found throughout the installation, making a poetic whole possible with the cold and solid materials covering the space.

These initially cold and solid materials gain form through heating and stretching during the production process. The changes between brittleness and fluidity in the process constitute both a fundamental material issue and a dynamic open to anthropomorphic interpretations.

Ultraviolet shows a glitch in the 3D model. The noted story posted for this flower during the 3D modeling describes a simple fictitious plant and its ecosystem that reproduces from the topmost reproductive organs. The glitch, caused by the accidental opening of the model with the wrong program, is a preview of a yellow flower blooming from the reproductive organs.

e_mail: eceyalcin.e@gmail.com
ig: @eceyalcinstudio

incik boncuk, yerleştirme, düğme, tel, alçı kalıp, 280 cm, 2022
gewgaw, installation, button, wire, plaster mold, 280 cm, 2022

cloth no.1, rust print on fabric, 220 x 600 cm, 2022
bez no.1, kumaş üzerine pas baskı, 220 x 600 cm, 2022

azade, yerleştirme, şerit danteller üzerine pas baskı, değişken boyutlar, 2022
azade, installation, rust print on laces, dimensions variable, 2022

Ev. İş. Ev. İş. Ev. İş. Ev, ev, ev, iş, iş, iş... Ev işi.

Ev ile iş arasında gidip gelen çalışma hayatı daha görünür, daha değişken ve aktif olarak kabul görürken, ev içi çalışma hayatı neden daha edilgen, pasif ve tekdüze olarak nitelendirilir? Kendi içinde tekrar eden ve bireyi tüketen bir sistemin parçası olmasına rağmen iz bırakan çalışma hayatı, ev işlerinden ayrışır ve ev içi emeğin izleri her gün yeniden silinir. Kamusal hayatta anlamlı bir karşılık bulamayan ev içi emeğinin izleri, Kırık Oktav sergisinde baskı ve tekrar kavramları üzerinden ele alınıyor.

Bez no.1 ve *Bez no.2* eserlerinde kumaş ve danteller, metalin zaman içinde oksitlenmesi sonucu oluşan pas ile buluşturulur. Materyal üzerindeki etkisini "eskime" olarak hissettiren pas, 6 metrelik kumaş ve şerit dantelin üzerinde yerini belli ederek farklı karakterlere dönüştürülmüştür. Malzemeler üzerinde oluşturulan pas izlerinin rutin süreci, bastırılmış duyguların veya anıların başka bir form alarak hayata karışmasına atıfta bulunur. Böylece pas, başka bir yaşam düzleminde sonu gelmeyecek bir değişim sürecine başlar.

"Zinc Beyaz" kullanılarak üretilen *24" no.1* ve *24" no.2* eserlerinin farklı zaman dilimlerinde karanlığa bırakılarak kendiliğinden oluşan sararma etkisi, aydınlık ve karanlık ikiliği üzerinden ele alınır. Yağlı boyanın oksitlenerek kururken sararabilecek bir pigment üretmesi sonucu oluşan renk değişimi, her gün tekrar eden bir düzende maruz kalınan aydınlık-karanlık dengesinin bozulması ile bireyin iç dünyasında oluşan değişimi vurgulamayı amaçlar.

İncik Boncuk, düğmenin birçok eşi ile tekdüze dizili form halini alarak bağımsız bir nesneye dönüştürülür. Bağlama araçları bir araya gelerek araç olmaktan çıkarılmış, kendine bağımlı kılan bir kordon haline getirilmiştir.

§

House. Work. House. Work. House. Work. House, house, house, work, work, work… Housework.

Why is domestic work life characterized as more passive and monotonous, while work life that moves back and forth between home and work place is recognized as more visible, variable, and active? Despite being part of a system that repeats itself, consumes the individual, and leaves traces, working life is separated from housework and the traces of domestic labor are re-erased every day. In the Broken Octave exhibition these traces of domestic labor, which struggle to find a meaningful response in public life, are addressed through the concepts of oppression and repetition.

autómata, vidyo yerleştirme, mekana göre değişken ölçülerde, 2021
autómata, video installation, dimensions variable according to site, 2021

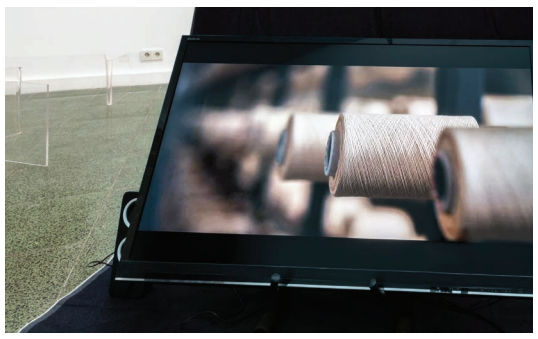

autómata, vidyo yerleştirme, mekana göre değişken ölçülerde, 2021
autómata, video installation, dimensions variable according to site, 2021

kırılgan esneme, serigrafi ipeği, poliüretan köpük, mekana göre değişken ölçülerde, 2022
fragile stretch, silk screen mesh, expanding foam, dimensions variable according to site, 2022

sofia abraham

Çalışmam, şu anda Meksika'nın Puebla şehrinde bir aile işletmesi olan denim fabrikasının alanını araştırıyor. Babamın ailesi Lübnan'dan göç ederek Puebla şehrine yerleşti ve tekstil sektöründe çalışmaya başladı; Latin Amerika'daki Ortadoğulu göçmenlerin çoğu gibi. Küçük imalathaneleri, Meksika ekonomisinin büyümesi ve ülkedeki geç kapitalizmin gelişmesinin ardından giderek büyüdü. Yaklaşan kriz de dahil olmak üzere fabrika, bugünü anlamam için büyük bir teşvik oldu.

§

My work currently explores the space of a family-owned denim factory in the city of Puebla in Mexico. My paternal family immigrated from Lebanon to settle in the city of Puebla and started working in the textile industry; as most of the Middle Eastern immigrants in Latin America. The small production business grew, following the growth of the Mexican economy and the development of late capitalism in this country. Including its imminent crisis, the factory has been a great incentive to understand the present.

e_mail: sofiaabraham@gmail.com
ig: @sofiaabram

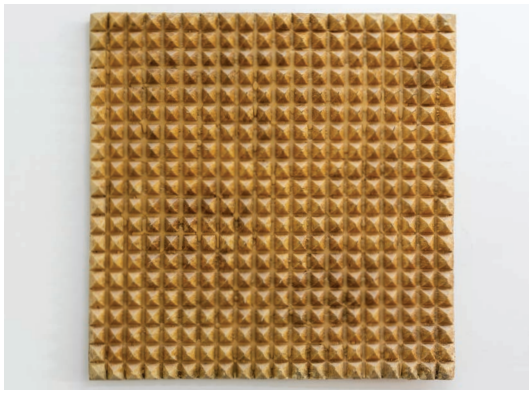

yalıtım formu, ses yalıtım süngeri, balmumu, iğneler, 100 x 100 x 10 cm, 2021
insulation form, acoustic foam, beeswax, needles, 100 x 100 x 10 cm, 2021

ultraviyole, diasec baskı, 18 x 12 cm, 2022
ultraviolet, diasec print, 18 x 12 cm, 2022

ayşegül yapar

In *Cloth no.1* and *Cloth no.2*, fabrics and laces are combined with rust that is formed as a result of the oxidation of metal over time. Rust, effecting the material in terms of 'aging', is transformed into different characters by revealing its place on 6 meters of fabric and strips of lace. The routine process of rust marks on materials refers to repressed emotions or memories coming to life in varied forms, so that the rust begins an endless process of change on another plane of life.

The spontaneous yellowing effect in *24" no.1* and *24" no.2*, which are produced using Zinc White and left in the dark for different periods of time, is approached through the dual notion of light and dark. The color change that occurs as a result of the oxidation of oil paint and the production of a pigment that can turn yellow as it dries out aims to emphasize the change that occurs in the inner world of the individual by the disruption of the light-dark balance that one gets exposed to every day in a repetitive regime.

Gewgaw is transformed into an independent object, taking the form of a routinized array with multiple pairs of the button. The fastening tools are gathered and altered from being simple tools into a self-dependent cord.

editleyen I edited by: zeynep yapar

e_mail: yaparaysegul@gmail.com
ig: @aysegulyaparr

26.11.22
31.12.22

İMÇ 5. blok
no. 5533

ece yalçın

kırık oktav

ayşegül yapar

sofia abraham

broken octave